

— Да поспимъ малко, Звѣздице, па пакъ ще вървимъ, казала Лалка, като заспивала и съ послѣдни сили притискала Звѣздица.

Спала Лалка и не чувала, какъ пишѣла виелица, какъ Звѣздица я лижела и дърпала за дрехата, какъ скимтѣла и лаела и какъ слѣдъ това легнала на Лалкинитѣ колѣнѣ и сжщо заспала.

Лалка не усѣщала какъ по-вече и по-вече снѣгътъ я засипвалъ. Тя нищо не чувала. . . .

## VII.

Рано сутринъта вървѣлъ дърварь по това мѣсто. Изведнажъ кучето му се спрѣло и почнало да души въ въздуха, хвърлило се настрана, спрѣло се прѣдъ една голѣма прѣспа и почнало да я разкрива.

Дърварьтъ викналъ на кучето си, но то не го послушало. Тогава той отишълъ да види какво има. Видѣлъ, че кучето изрило яма отъ снѣгъ; изъ нея излизало пара, а въ дъното ѝ нѣщо се чернѣло. Той затрупалъ по-скоро ямата и се притекълъ въ селото. Дошли селяни съ лопати, разровили прѣспата и намѣрили въ нея момиченце съ куче. Това били Лалка съ Звѣздица.

Лалка и Звѣздица не чули, какъ ги обвини въ топѣлъ кожухъ, покачили на шейна и докарали въ село. Дълго врѣме разтривали Лалка, додѣто я свѣстятъ. Тогава я внесли въ топлатата стая и я турили въ меката постелка на баба Тодора. Свѣстили и Звѣздица.

Когато Лалка отворила очи, тя се очудила, като видѣла, че е въ стаята на баба Тодора.

— Най-послѣ ти се събуди, Лалке! казала бабата, като се навела надъ Лалка.

Сърцето на Лалка силно затупѣло, кога чула тѣзи думи; никога баба Тодора не ѝ била говорила тѣй ласкаво, никога тя не била имала такова добро лице като сега. Бабата се усмихнала на Лалка и бързо изтрила сълзитѣ, които падали по странитѣ ѝ.